

2018. április 8. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Jézus megjelenik a tanítványoknak

Nagyon sűrű a mai vasárnap örömhíre – Jézus két közösségi megjelenését is belezúfolja a liturgikus szerkesztő. Ahogy Jézus átadja a bűnbocsátó hatalmat, amint először megjelenik összes tanítványa előtt, olyan, mint amikor az örökhatyó kinyilvánítja a végrendeletét. Hisz a legmeghökkenőbb az, ahogy egyszerre megjelenik: mégis él, nem törték meg! De ő nem magyarázgat – kevés az ideje. Amin átment, nem hagyja, hogy szép lassan folytassa a tanítást az Isten Országáról, ahogy félbeszakadt. Olyan erősen vonzza, hogy oda visszatérjen – már csak a lényegre törekszik. Hogy bevégezze munkáját, elrendezze, testamentumszerűen átadja mindenét, ami csak átadható – még a hatalmából is. A kerestetlen hittételbeli áthagyományozás valójában szentségalapítási jelentőségű.

Emellett szinte eltölpül Tamásnak az a személyes tapasztalati megingása, hogy a barátainak sem hisz. De a többiek sem azon akadnak fönn, hogy mire is hatalmazta föl őket Jézus. Pedig ettől a végtelen szabadságtól visszahőkölhettek volna, ha bele tudnak gondolni.

A következő megjelenéskor Tamás kételkedése folytán sor kerül a bizonyágtételre, hogy valóban ő az, és valahonnan odaátról jött vissza. Aki föltámadt, annak valóban be is gyógyulhattak volna a sebei. De neki mindegy, elébe megy Tamás elvárásának, és megmutatja testén a kínszenvedés nyomait.

Mihez kell több/nagyobb hit? Fölfogni Jézus föltámadását, vagy elfogadni a bűnbocsátás lehetőségét? Isten biztos mindenkit magához ölel – bár ezt is csak Jézustól tanultuk/tudjuk meg. Hogy személyes hitem szerint az egyház, illetve a papság-e a bűnbocsátat letéteményese, vagy elég a lelkiismeretvizsgálat, bűnbánat és a megtérés, újrakezdés akarása – az mit sem változtat a cselekedeteim milyenségén.

Szeretet, béke-teremtés és osztozás jellemzi alapvetően a kapcsolataimat – nemcsak fölfelé, de főleg lefelé is? Mit sem ér, ha üres a hitem, mert csak elméleteket keresek, sőt gyártok, de nem vállalom/keresem a közösséget az elesettekkel és rászorulókkal.

Benyhe Zsuzsa, Budapest